

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6627/2560

นายหมาน เลขุโจทก์ บริษัทนารายา จำกัดจำเลย นายประสิทธิ์ ดันติพิริยะกิจ กับพวกจำเลย ร่วม

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 249, ป.วิ.พ. มาตรา 57, ป.วิ.พ. มาตรา 58, ป.วิ.พ. มาตรา 142, ป.วิ.พ. มาตรา 150, ป.พ.พ. มาตรา 1375, ป.วิ.พ. มาตรา 249

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้จำเลยร่วมทั้งสองให้การต่อสู้ว่า ที่ดินพิพาทเป็นของตน ประเด็นเรื่องการแย่งการครอบครอง จึงไม่มี เพราะการแย่งการครอบครองจะเกิดขึ้นได้ก็แต่ในที่ดินของบุคคลอื่น ไม่ใช่ที่ดินของตนเอง ฎีกาของจำเลยและจำเลยร่วมทั้งสองจึงเป็นฎีกาในข้อนอกประเด็น ไม่ใช่ข้อที่ได้ยกขึ้นว่ากันมา แล้วโดยขอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 8 ต้องห้ามตาม ป.พ.พ. มาตรา 249 (เดิม) จำเลยร่วมทั้งสองเป็นคู่ความที่ถูกหมายเรียกให้เข้ามาในคดีตามคำร้องของจำเลยตาม ป.วิ.พ. มาตรา 57 (3) ย่อมมีสิทธิเสมือนหนึ่งว่าตนได้ฟ้องหรือถูกฟ้องเป็นคดีเรื่องใหม่และอาจได้รับหรือถูกบังคับให้ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมตาม ป.วิ.พ. มาตรา 58 วรรคหนึ่ง เมื่อที่ดินพิพาทเป็นที่ดินตามใบจองของ โจทก์ ก็ชอบที่จะบังคับห้ามมิให้จำเลยร่วมทั้งสองเข้าเกี่ยวข้องกับที่ดินพิพาท ตลอดจนรับผิดชอบใช้ ค่าฤชาธรรมเนียมด้วย ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของ ประชาชน ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เอง แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกาตาม ป.วิ.พ. มาตรา 142 (5) ประกอบมาตรา 246 และ 247 (เดิม) จำเลยและจำเลยร่วมทั้งสองต่างยื่นฎีกามาแต่ละฉบับ แยกต่างหากจากกัน โดยต่างเสียค่าขึ้นศาลชั้นฎีกาเต็มตามทุนทรัพย์ เมื่อกรณีแห่งคดีมีลักษณะ เป็นคดีที่มีมูลความแห่งคดีอันไม่อาจแบ่งแยกได้ จึงชอบที่ศาลฎีกาจะมีคำสั่งคืนค่าขึ้นศาลชั้นฎีกา ส่วนที่เกินแก่จำเลยและจำเลยร่วมทั้งสองตาม ป.วิ.พ. มาตรา 150 วรรคท้าย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้เพิกถอนหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. 3 ก.) เลขที่ 1164 ตำบลเกาะยาวใหญ่ กิ่งอำเภอเกาะยาว จังหวัดพังงา กับห้ามจำเลยและบริวารเข้ายุ่งเกี่ยวกับที่ดิน ของโจทก์ตามใบจองเลขที่ 191 หมู่ที่ 3 ตำบลเกาะยาวใหญ่ กิ่งอำเภอเกาะยาว จังหวัดพังงา จำเลย ให้การขอให้ยกฟ้อง ระหว่างพิจารณา จำเลยยื่นคำร้องขอให้ศาลชั้นต้นหมายเรียกนายประสิทธิ์ และนายธวัช เข้ามาเป็นจำเลยร่วม ศาลชั้นต้นอนุญาต โดยให้เรียกนายประสิทธิ์ว่า จำเลยร่วมที่ 1 เรียกนายธวัชว่า จำเลยร่วมที่ 2 จำเลยร่วมทั้งสองให้การและแก้ไขคำให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษากลับเป็นว่า ให้เพิกถอนหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. 3 ก.) เลขที่ 1164 เลขที่ดิน 28 ห้ามจำเลยและบริวารเข้าเกี่ยวข้องให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลแทนโจทก์ โดย กำหนดค่าทนายความ 35,000 บาท จำเลยและจำเลยร่วมทั้งสองฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังได้ในเบื้องต้นว่า เดิมในปี 2505 ทางราชการได้จัดที่ดินแปลงเล็กแปลงน้อยซึ่งอยู่หมู่ ที่ 3 ตำบลเกาะยาวใหญ่ กิ่งอำเภอเกาะยาว จังหวัดพังงา ให้ราษฎรเข้าจับจองที่ดินเพื่อเป็น ที่อยู่อาศัยและทำมาหาเลี้ยงชีพ ปี 2508 โจทก์ยื่นเรื่องขอจับจองเข้าอยู่อาศัย และปี 2515 โจทก์ ได้รับใบจองจากทางราชการให้เข้าครอบครองที่ดินที่รัฐจัดสรรให้เป็นเนื้อที่ประมาณ 8 ไร่ 2 งาน 90 ตารางวา ที่ดินพิพาทเป็นที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. 3 ก.) เลขที่ 1164

ตำบลเกาะยาวใหญ่ กิ่งอำเภอเกาะยาว จังหวัดพังงา เนื้อที่ 8 ไร่ 3 งาน 13 ตารางวา ที่ทางราชการออกให้แก่จำเลยร่วมที่ 1 ในปี 2521 ก่อนที่จำเลยร่วมที่ 1 จะจดทะเบียนโอนให้จำเลยร่วมที่ 2 ในปี 2544 และจำเลยร่วมที่ 2 จดทะเบียนโอนขายให้จำเลยในปี 2549 ต่อมา ตามภาพถ่ายหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. 3 ก.) เลขที่ 1164 คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยและจำเลยร่วมทั้งสองว่า โจทก์สิ้นสิทธิฟ้องเรียกคืนการครอบครองในที่ดินพิพาทตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1375 แล้วนั้น เห็นว่า คดีนี้จำเลยร่วมทั้งสองให้การต่อสู้ว่า ที่ดินพิพาทเป็นของตนเองประเด็นเรื่องการแย่งการครอบครองจึงไม่มี เพราะการแย่งการครอบครองจะเกิดขึ้นได้ก็แต่ในที่ดินของบุคคลอื่น ไม่ใช่ในที่ดินของตนเอง ฎีกาจำเลยและจำเลยร่วมทั้งสองจึงเป็นฎีกาในข้อนอกประเด็น ไม่ใช่ข้อที่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 8 ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 249 (เดิม) ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ขณะที่มีการฟ้องคดีนี้ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย อนึ่ง จำเลยร่วมทั้งสองเป็นคู่ความที่ถูกหมายเรียกให้เข้ามาในคดีตามคำร้องของจำเลยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 57 (3) ย่อมมีสิทธิเสมือนหนึ่งว่าตนได้ฟ้องหรือถูกฟ้องเป็นคดีเรื่องใหม่ และอาจได้รับหรือถูกบังคับให้ใช้ค่าฤชาธรรมเนียม ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 58 วรรคหนึ่ง ดังนี้ เมื่อที่ดินพิพาทเป็นที่ดินตามใบจองของโจทก์ ก็ชอบที่จะบังคับห้ามมิให้จำเลยร่วมทั้งสองเข้าเกี่ยวข้องกับที่ดินพิพาท ตลอดจนรับผิดชอบใช้ค่าฤชาธรรมเนียมด้วย ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษามาโดยมิได้บังคับจำเลยร่วมทั้งสองจึงไม่ถูกต้อง ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เอง แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) ประกอบมาตรา 246 และ 247 (เดิม) ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ขณะที่มีการฟ้องคดีนี้ นอกจากนี้จำเลยฝ่ายหนึ่งและจำเลยร่วมทั้งสองอีกฝ่ายหนึ่งต่างยื่นฎีกามาฝ่ายละฉบับแยกต่างหากจากกัน โดยต่างเสียค่าขึ้นศาลชั้นฎีกาเต็มตามทุนทรัพย์ เมื่อกรณีแห่งคดีมีลักษณะเป็นคดีที่มีมูลความแห่งคดีอื่นไม่อาจแบ่งแยกได้ จึงชอบที่ศาลฎีกาจะมีคำสั่งคืนค่าขึ้นศาลชั้นฎีกาส่วนที่เสียเกินแก่จำเลยและจำเลยร่วมทั้งสอง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 150 วรรคท้าย พิพากษาแก่เป็นว่า ห้ามมิให้จำเลย จำเลยร่วมทั้งสองและบริวารเข้าเกี่ยวข้องกับที่ดินพิพาท ให้จำเลยร่วมทั้งสองใช้ค่าฤชาธรรมเนียมในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 8 ร่วมกับจำเลย นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 ให้คืนค่าขึ้นศาลชั้นฎีกาที่เสียมาแก่จำเลยและจำเลยร่วมทั้งสองฝ่ายละครึ่งหนึ่ง กับให้จำเลยและจำเลยร่วมทั้งสองร่วมกันใช้ค่าทนายความชั้นฎีกาแทนโจทก์ 10,000 บาท

องค์คณะ

สวัสดี สุรวุฒนานันท์ · สุนทร ทรงฤกษ์ · อุดม วัตรธรรม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/6627/2560>